

Jonáš – Salvátor 24. 4. 22 bohoslužby s dětmi a se křtem

Kdo to byl Jonáš? Prorok, tedy „farář“. Kazatel, který má jít tam, kam ho Bůh pošle, a říkat to, co mu uloží. Jonáše poslal k největším nepřátelům. Kam by to bylo dnes? (zamyslete se „....“) Tehdy to byla říše Asyřanů s hlavním městem Ninive. Bůh Jonášovi uložil: „Poslouchej Jonáši, sebereš se, a půjdeš přímo do Ninive. Asyřané utlačují okolní národy, zabíjejí, drancují, utlačují, okrádají slabší. Kde se oni roztahují, tam se nedá žít.

Jdi tedy do jejich hlavního města, a vyříd' jim: „Hospodin, Bůh Izraele vám vzkazuje, NEDÁ SE TADY U VÁS ŽÍT! Vynesl nad vámi soud! Končíte!“

Co na to Jonáš? To víte, že se mu nechtělo – sám k takovým k nepřátelům, a ještě se zesměšňovat tím, že tam, v Asýrii, kde mají boha války, bude vyřizovat poselství od Boha Izraele. A tak se sebral, a šel přesně na opačnou stranu. Ninive leželo na východ, a on šel co nejdál (kam? „....“) – na západ. Šlo to s ním přitom pěkně s kopce: Sešel dolů, z Izraelské země k moři, nasedl na loď a objednal si lístek co nejdál na západ, až na konečnou. Říkal si, náš Bůh může po člověku něco chtít leda u nás doma, na moři, tady se mu schová – a budu mít od něj pokoj.

Ale Pán Bůh si řekl, počkej, chytráku, ty se ještě budeš divit. A nastrojil bouři. Vlny se rozbouřily a loď nemohla plout dál. Kapitán a námořníci byli celí nešťastní, takový vítr, veslovat proti němu nezvládnem, narazíme někde na skálu. A veslovali a veslovali, ale nic nezmožili. A samozřejmě, každý námořník i cestující volali ke svému bohu a prosili o záchranu. A víte, co zatím dělal Jonáš? Schoval se dolů, a vůbec nic ho nezajímalo. Spal. Kapitán to zjistil a hrozně se zlobil. Kdyby ses aspoň modlil ke svému Bohu, ale ty spíš a nic tě nezajímá!

Námořníci si řekli, to není možné. Zničeho nic, taková bouře, to se určitě něco děje. S někým tady na lodi není něco v pořádku. Losovali, a skončili u koho asi? U Jonáše. Co seš zač!! Jonáš věděl, teď musím s pravdou ven. A povídá: Já jsem z takového toho divného národa, co uctívá Hospodina. Toho Boha, který stvořil nebe, zemi i moře... A on mi dal úkol jít do Ninive, a já se před tím úkolem schovávám. Víte co, hodte mě do moře, a budete mít pokoj, vy – i já. Námořníci nechtěli takovou hroznou věc udělat, ale když bouře nepolevovala, poznali, nic jiného nám nezbyvá. Prosili Pána Boha o odpuštění, že udělají takovou věc, ale jen Jonáše vyhodili, moře se uklidnilo. Tehdy poznali, pravým Bohem je Bůh Izraele. A hned mu děkovali.

Co Jonáš v moři? Myslel si, že se utopí, a aspoň tak se před Hospodinem schová. Ale Pán Bůh nastrojil velikou rybu VELETLAMU – a ta Jonáše pozřela. Jak když přestoupil z lodě do ponorky. A taky se s tou rybou nořil do moře hloub a hloub, až úplně na dno.

A až když byl úplně na dně, tak mu došlo, Bohu neutěču, Bohu se neschová. Je se mnou všude, i tady na dně. A z toho dna, z těch hlubin se začal modlit. Najednou to z něj šlo úplně proudem: *Jsem na dně Hospodine. Chtěl jsem před tebou utéci, a začalo se to na mne všechno hrnout. Klesal jsem stále hlouběji, bylo to se mnou čím dál horší, jsem na dně – ale teď vím, i odsud se k tobě dá volat.*

Prosím o odpuštění, Bože, vyznávám, velice jsem se provinil. Ale doufám, ty mi přece můžeš dát novou šanci. Ty mne můžeš zachránit, ty mne můžeš spasit.

Takhle se Jonáš modlil, takhle vyléval své srdce. A třetího dne se ukázalo: Hospodin zachraňuje. Ryba vyplula ke břehu, a vyplivla Jonáše na břeh. Jonáš byl vysvobozen. Jonáš mohl začít znova, Jonáš byl SPASEN.

Co teď zachráněný Jonáš udělá? Teď ví, Hospodin zachraňuje i z toho nehlubšího bahna, i z té nejzapeklitější situace. Co udělá – spasený Jonáš? Pán Bůh ho znova poslal kázat do Ninive a Jonáš se sebral a šel. Přišel tam a začal kázat. Hospodin vám vzkazuje: „Utlačujete okolní národy, zabíjíte, drancujete, kde se roztahujete, tam se nedá žít. Bůh Izraele nad vámi vynesl rozsudek: Ještě 40 dnů, a všechno to tady skončí!“

Ninive bylo obrovské město, tři dny trvalo, než ho člověk prošel. A představte si, stačilo, že takhle Jonáš kázal jeden jediný den, a ninivští to vzali vážně. Nezačli se před tím Jonášovým napomenutím schovávat. Král nařídil: „Zrušte všechny slavnosti a hostiny, svlékněte parádní šaty i uniformy, přestaňte jíst a pít, oblečte se do hadrů. Ať je vidět, že je nám všeho toho zla doopravdy líto. Třeba nám Hospodin dá ještě šanci.“ A král šel příkladem, a po něm to udělali rádcové, ministři, radní, a pak i obyčejní lidé, a dokonce do toho zapojili i dobytek. Teď bylo každému jasné: celé Ninive lituje. A když Hospodin viděl, že všichni doopravdy litují, odpustil jim, a rozhodl, že je nepotrestá.

Co na to Jonáš? Jonáš se posadil na kopci nad městem a sledoval, co se bude dít. Bude se radovat, že se Ninivští před Hospodinem neschovávají? Že vzali vážně jeho kázání? Jonáš se začal strašlivě vztekat. Těšil se, jaká to bude podívaná, až Pán Bůh začne Ninive trestat, a ono nic. A tak se ten zachráněný, spasený Jonáš vztekal: „To jsi celý ty, Hospodine! Copak jsem to nevěděl, že to takhle skončí!? Proto jsem se ti chtěl už tehdy schovat. Vždyť ty bys pořád někomu odpouštěl! Pořád bys někomu dával šanci! Neumíš ty pohany ani pořádně potrestat! Už nechci žít! Už mě nic nebaví, teď jsi mi Bože úplně otrávil život! Kvůli tomu jsem se sem plahočil, abys těm ninivákům hnusnejm nakonec odpustil?“

Co udělá Pán Bůh s Jonášem, když mu vůbec nic nedošlo? Co teď nastrojí? Co myslíte "...“ Já bych čekal, že Pán Bůh nastrojí nohu, aby Jonáš dostal pořádný kopanec. Ale Pán Bůh nastrojil břečťan. Vyrostl, a Jonáš byl pěkně ve stínu. To víte, sluníčko páliło, to se Jonášovi líbilo, že je v chládku. Jenomže jen co břečťan vyrostl, nastrojil Pán Bůh červa. A červ hlodal a hlodal, uhlodal kořeny, a břečťan uschl. A pak ještě nastrojil Pán Bůh žhavý vítr. A Jonáš nařikal a nařikal, padnu žízní, už jsem úplně vyřízen. A teď se ho Pán Bůh zeptal: „Podívej, tobě je líto toho břečťanu, ani jsi ho nezasadil, ani nezaléval. A mně by nemělo být líto toho převelikého města, plného tatínek, maminek a dětí? To bys opravdu chtěl, abych ho zničil?“

Co odpoví Jonáš?

(mohou navrhnout děti) "...“ Jak odpověděl, nevíme. To už se v bibli nevypráví. Protože ten příběh máme dovyprávět vlastně my sami. Zvláště jestli jsme se v něm aspoň trochu poznali. AMEN.

Jonáš – Salvátor 24. 4. 22

Píseň 540.1+5

In: Z hlubin bezedných tě volám, Hospodine, Panovníku, vyslyš můj hlas! Kéž tvé ucho pozorně vyslechne moje prosby. Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo obstojí? Ale u tebe je odpuštění, tak vzbuzuješ bázeň.

AMEN. (Ps 130,1-3)

Píseň 161 (Ž 130)

Modlitba:

Hospodine náš Pane, i dnes jsme tu, my, tvůj lid. Jsme tu, malí i velcí, proto, abychom slyšeli, jak ti na nás záleží. Nejsme sami. Nejdeme do neznáma. Nemusíme bloudit. I když se před tebou schováváme, nacházíš nás a obracíš k sobě. Je nám to často divné a nepochopitelné. Ale ty nás zveš, ať se z toho se společně radujeme. Za to tě chválíme, proto ti zpíváme.

Prosíme, ať i dnes příběh tvého lidu zní jako příběh pro nás: pro naši cestu, pro povzbuzení naší věrnosti, proti našemu strachu, pro naši víru. Amen

Píseň 333 (Před tvou tváří, Pane)

kázání pro děti (Jonáš 1,1-4,11 (nechte se)

Píseň *Dolů nahoru s Jonášem*

Nápěv: Svítá 327, NEZ 165

1. V Ninive jsou lidi hříchem prolezlí,
v celém světě rozsívají hrůzu.

Jonáš vstaň! Ohlásíš jim, jak jsou zlí,
Hospodin chce potrestat tu lůzu

Jaké slovo přikázals mi, Pane?

Prorok hledá úkryt ve vlnách.

Na moři však velká bouře vzplane,

Jonáš končí v jeho hlubinách.

2. V hlubinách však jeho příběh neskončí,

Bůh mu poslal svou velikou rybu.

V ní se na dno opravdové ponoří,

tam vyznává svou prorockou chybu.

Řekni slovo, řekni slovo, Pane

ať pomine tahle šedá tma.

Řekni slovo, a zázrak se stane:

Uzdravena bude duše má.

3. Třetího dne Jonáš znovu začíná,

zachráněn byl z hlubin viny své.

Hospodin proroka opět posílá:

Budeš kázat soud nad Ninive.

Dej nám slovo odpuštění, Pane!

Volá dělník, kráva, král i kněz.

Ať se tvé milosrdenství stane!

Činíme pokání ještě dnes.

4. Aby viděl, jak Bůh město dorazí,

vyhlídku si Jonáš skvělou našel.

Milostí Bůh čekanou show překazí...

Jonáš z toho vzteky málem zašel.

Říkám slovo, slovo ke tvé zlobě:

Proč nepřeješ Ninive milost?

Odpuštění nepatří jen tobě!

Kdy pomine tvoje velká zlost?

Křest Jonáše Kučery (Dalibor Antalík)

Píseň 354

Ohlášky

Přímluvy (Kyrie)

Za děti – které prožívají útlak, trpí násilím, jež rozpoutali dospělí. Za děti které ničí násilníci, kteří nečiní pokání a ničeho se neštítí. Za rodiče, kteří se topí v násilí a nevidí pro sebe ani děti budoucnost. *Pane smiluj se Kyrie eleison* Za Jonáše, ať je mu křest připomínkou, že patří tobě. Za všechny pokřtěné křesťany – ať se křtu nezpronevřujeme – ale stáváme se věrohodnými svědky tvého milosrdenství a obnovující moci spásy. *Pane smiluj se Kyrie eleison* Za naše dnešní hosty, kteří utíkají před válkou. Provázej je svou ochranou a dej jim najít bezpečné místo k spočinutí.

Pane smiluj se Kyrie eleison

Mnoho lidských osudů nám leží na srdci – a my ti je svěřujeme v tiché modlitbě „...“ *Pane smiluj se Kyrie eleison*

Poslání Ř 12,17-21

Požehnání Ř 8,38n

Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. Amen

Píseň 597 (Amazing grace)